

Különben soha nem voltam sírós gyerek. Iskolai verekedések, bátyáim cukkolásai nem rikattak meg. Szüleim mesélik, különösnek is találták, hogy kiskoromban sem pityeredtem el, ha elessem és megütöttem magam. Ébren most sem sírok, és soha azért, ami van.

Nem egyedi eset az enyémm; számos hasonlót jegyeztek fel, könyv is született ebből. Társaim legtöbbször viszont négy-öt évesen kezd emlékezni előző életére, tízéves kora után pedig fokozatosan halványulnak emlékei, nekem éppen ekkor élesedtek igazán. Valóban különlegessé azonban az tesz – mondják –, hogy egyre jobban beszélek egy nyelven, amit még csak nem is hallottam soha.

Borzasztóan unom a vizsgálatokat. Orvosok, pszichológusok, nyelvészek... – már nem is követem, ki miért turkál az agyamban. Az egyetlen jó oldala – a kevés anyagi támogatáson kívül, melyben szüleim részesülnek –, hogy eljutottam New Yorkba, Los Angeles-be és még néhány városba, ahova különben nem lett volna esélyem. Azelőtt nem jártam Nebraska állam határain kívül, de a megyénken túl sem sokat. Kutatják egyébként, lehetett-e magyar bevándorló az őseim között – mintha számítana valami.

Mobil-otthon parkban élünk egy kisváros szélén. Nem tudom, létezik-e magyarul a kifejezés – angolul mobile home parknak nevezik. Minden ház egyforma, készen hozzák őket. Nagyjából ötezer lakosú a város. Egy-két emeletes kockaépületek, üzletek, családi házak, kijebbn raktárak, benzinkút, farmok, préri. Anyukám ruhaboltban eladó, apukám mezőgazdasági gépkezelő, jelenleg munkanélküli. Ébredéskor nehéz eldönteni, csalódást érzek vagy megkönnyebbülést.

Anyukám örülne, ha mindent elfelejtenék. Akkor is, ha nem jön több pénz, ha nem leszek többé különleges. Azt mondja, nem volna szabad, hogy tizenhárom éves fiúként egy hatvanéves prostituált emlékeivel éljek. Megkérdeztem, emlékszik-e, hogy tavaly egy hétig nem engedett iskolába, miután egy coloradói diák több társát és tanárát agyonlőtte. Idén pedig két hétig nem mehettem sehova a connecticuti iskolai lövöldözés után. Nem értette, hogy jön ez ide.

Bátyáim szívesen hallgatják, ahogy előző életemről mesélek. Főleg a sikamlós részleteket, bár szüleim megtiltották, hogy ilyesmiről kérdezzenek. Legutóbb halálom napját írtam le nekik. Mára már olyan jól emlékszem, mintha tegnap történt volna – vagy mintha még mindig történe.

Langyos, kora őszi este volt, a Rákóczi téri csarnokkal szemben üldögéltem órák óta. Három cigim maradt, igyekeztem beosztani. Kilenc felé nagyon megéheztem, elsétáltam a hamburgereshhez. Az utcai kiadóablakhoz álltam, bent két huszonéves fiút szolgált ki éppen. Csendben vártam, hogy felém néz.

– Adjon már egy zsemlet, legyen szíves – szóltam halkán, hogy a vendégek ne hallják.

– Jaj, ne, csókolom, ezt már a múltkor megbeszéltük. Ne fussunk neki megint, jó? Tetszik jönni rendesen, magát is ugyanúgy kiszolgálom, mint bármelyik fizető vendéget. Nem adhatok ki ingyen semmit. Minden fel van írva, leszedik a fejemet.

Sütötte tovább a húst. Nem mozdultam.

– Jézusom, láttad, milyen durván néz ki? – suttogta az egyik fiú. – Hogy ki van festve! Szerintem vagy egy tízessel idősebb anyámnál...

– Tudtam, hogy a Rákóczi tér régen híres volt miattuk, de azt nem, hogy most is...

– Ugyanúgy megvannak – szólt közbe a hamburgeres –, csak nem állnak kint úgy a sarkon. Beljebb a nyolcban van, ahol igen. Itt

nem. De ugyanúgy megvannak.

Némán, esdeklő kézmozdulattal kértem, amikor újra felém pillantott.

– Tessék elmenni, jó? Ne játsszuk el megint, semmi értelme. Múltkor is mi volt: adtam egy zsemlét, akkor meg jött, hogy tegyek bele már valamit. Minden leltárban van, ingyen nem adhatok ki. Engem vesznek elő. Elmondtam már, csokolom, ne csináljuk ezt, jó?

Persze a csokolomot nem tudom angolra fordítani.

– Most komolyan, te el tudod képzelni, hogy létezik ember, aki fizet érte? – hallottam az egyik huszonévest. – Ki az, aki pénzt ad neki? Hozzá nem érnék. Sírni vagy menekülni van kedvem, ha csak ránézek.

– Én biztos, hogy akkor sem lennék rá képes, ha nekem fizetnének. Ha azt mondanák, hogy itt van százezer... nem, egymillió forint. De szerintem egymilliárdért sem. Érted, egyszerűen fizikailag nem menne.

Ennél a résznél bátyáim fetrengtek a röhögéstől. Kérdezték, milyen érzés volt hallani, mennyire undorodnak tőlem. Nem hitték el, hogy semmilyen.

– Uraim – szólítottam meg végül a fiúkat az ajtóhoz lépve –, kétszáz forinttal ki tudnának segíteni esetleg?

Egyikük letette a hamburgert, tétován a zsebe felé nyúlt.

– Ne! Ne! – rázta fejét a hamburgeres.

Egy százast nyújtott felém, szépen megköszöntem.

– Aranyos vagy, de semmi értelme. Ezzel nem segítesz rajta. Tényleg semmi értelme.

Visszasétáltam a padhoz, leültem. Nem vettem kaját – azt számolgattam, mennyi kéne még egy doboz cigihez. Tíz körül csörgött a mobilom, kuncsaft hívott. Végre – már több mint egy hete nem jött be semmi.

Bátyáim biztosra vették, arról számolok be, hogy meggyilkoltak. Hasba szúrtak, megfojtottak, ilyesmi. Ennél sokkal kevésbé izgalmas a történet.

Régi kuncsaftom az Auróra utcában lakott. Havonta egy-kétszer jártam hozzá. Hatvanas gázszerelő, halk szavú, udvarias alkoholista. Egyszobás lakás – ágy, kis szekrényen tévé, a padlón szerszámok, üres üvegek. Szép, színes Nagy-Magyarország térkép az ágy fölött.

Előtte piával kínált, elfogadtam. Utána is kínált, maradtam. Régebben nem tettem volna, de hol volt az már. Éjszaka aztán a fürdőszobában megbotlottam valamiben, és előrezuhantam. Következő, halvány emlékeim egyike, hogy nebraskai házunk előtt futkározom a fűvön.

Kérdezik, miért sírok álomban. Szörnyű emlékek, verés, megaláztatás? Csalódottan fogadják válaszom. „Házak miatt, tényleg csak házak miatt? De mit érzel?” Nem tudom, mit érzek. Még azt sem, örömet-e inkább vagy bánatot. De igen, van ilyen.

A Rákóczi téren indul általában – az iskola felső, csúcsíves ablakait nézem. Mellette kis világoszöld háromemeletes – minden emeleten különbözőek az ablakok, az elsőt bús, szőrmók kőfej fölöttük. Nem tudom eldönteni, ember vagy állat. A vásárcsarnok felé fordulok, kedvencem a nagy szarvú marhafej fent, a bejáratnál balra. A tér másik oldalán a csúcsos tetejű, magas házról félig lemállott a festék. Szomszédja díszes fehér, a hosszú erkély fölül női hatos ikrek néznek le pimasz, mosolytalan mosollyal. Csak felsőtestük van. Következik a virágdíszes kopottas-rózsaszín, majd a fakó sárgásbarna, melyen felhúzott orrú, morcos arcok váltakoznak tátott szájú, dühösen kiáltó fejekkel. Aztán a többi, összevissza. Nagy fehér a körút és a József utca sarkán: életnagyságú, tógás nők nyújtanak előre valamit, lentől nem látni pontosan, egyikük jobb kezében kancsó. Hatalmas, szürke épület a Horváth Mihály téren, jócskán belóg a Német utcába. Különös, tűnődő alakok emelkednek a homlokzaton; egy férfi kinyújtott karral repül, furcsa, hosszúkás madár követi. Megyek tovább a Tavaszmezőn, egyemeletes kapuja fölül dölyfös-fitymálón bámul egy kendős női fej, odébb leszakadt karú Madonna, kiáll belőle a drót, felújított iskolaépület, napok, holdak, dísztelen, piszkos narancssárga a Nagyuvarosban, nem tudom, mi tetszik benne, test nélküli, mérges, szürke angyalok egy Népszínház utcai tető alatt, a Bérkocsiban romos ház, pikkelyes, hosszú nyakú, talán-madarak tekerregnek a falon, és izmos, kopasz férfi hajol lehetetlenül előre, halántéka vállával egy vonalban, apró tárgyat tanulmányoz üres szemüreggel... Anyukám ébreszt hajnalban, fél, hogy megfulladok a könnyektől.

Egy ismeretterjesztő csatorna tévéfilmet szeretne készíteni rólam. Szüleimmel együtt Budapestre utaznánk, végigjárnánk előző életem helyszíneit. Ki tudja, lehet, hogy ismerőssel is találkozunk. Azt mondják, akár hasznomra is válhat. Még bizonytalan vagyok, elvállalom-e. Nem tudom, hogyan lenne jobb. Talán így is, úgy is. Vagy így se, úgy se.